SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 11 AUGUSTUS 1938

WIE ZAL HET WINNEN?

HET was uit met de rekensommetjes, het leren van vreemde namen, waar je tong haast van dubbel sloeg, de verbuigingen en vervoegingen, opstelletjes en strafregels pennen: het was uit met alles, want de vacantie was begonnen.

Han Bemmels zat op de kant van een slootje met een grassprietje tussen zijn tanden en dacht aan die heerlijke vrije maand, die nu vóór hem lag. Nu was de tijd gekomen voor de Hummels en de Kieviten om de in het voorjaar gemaakte plannen te verwezenlijken en te zien, welke buurt inderdaad de sterkste en slimste jongenstroep bezat.

Han was leider van de Hummels en Smit-van-de-molen stond aan het hoofd der Kieviten. De vorige dag had Han een „officieel" schrijven van het hoofdkwartier der Kieviten ontvangen en daarin stond als volgt te lezen:

„Aan Han Bemmels,
opperhoofd der Hummels

De Kieviten zijn tot de ontdekking gekomen, dat de Hummels de laatste toverballen hebben gekocht in het winkeltje van Sientje Moorkens. De Kieviten hebben besloten de strijdbijl op te graven om dit onrecht weer goed te maken en dagen de Hummels uit op een eerlijk gevecht. dat morgennamiddag zal plaats vinden in het Keuterbos. De Kieviten zullen alle wigwams der Hummels vernietigen. Ik heb gezegd.

Smit-van-de-molen,
opperhoofd der
Kieviten."

Morgennamiddag. Dat was dus vandaag.

Han was met dit ultimatum naar zijn makkers gegaan en het leed geen twijfel, of ze zouden met zijn allen present zijn in het Keuterbos en de Kieviten een lesje geven, dat ze niet zo gauw zouden vergeten.

Het opperhoofd der Hummels at die middag bijna niets. Hij was een tikje zenuwachtig, want het ging nu om de eer van de stam. De Hummels of de Kieviten.

Zodra hij met goed fatsoen van tafel wegkon, stormde Han naar de zolder om er zijn zelfgemaakt Indianenpak in ogenschouw te nemen, de met haneveren getooide muts aan een grondig onderzoek te onderwerpen en zijn vervaarlijke houten tomahawk of strijdbijl, zoals hij hem noemde. te voorschijn te halen.

Hij maakte van alles een stevig bundeltje, liep op zijn tenen naar beneden en door de achterdeur naar buiten en verdween in de richting van het Keuterbos.

Daar veranderde hij zichzelf in een Indiaans opperhoofd, smeerde een beetje rooie menie over zijn voorhoofd en zijn wangen en wachtte de komende dingen af.

Weldra zag hij van hier en daar de Hummels komen opdagen. Er ontbrak er niet één op het appèl en allemaal waren ze uitgerust met de zonderlingste wapens. Bertus kwam aandraven met 'n stuk bamboe, en dat noemde hij zijn „toverbuks", waarmee hij, zogenaamd, vergiftigde pijlen naar de vijanden ging blazen; Janus zwaaide met een zelfgemaakte boog, die hij zijn „berendoder" noemde en Tinuske, die de jongste was van de troep, droeg op zijn schouder de steel van een schop en noemde hem de „hamer van Thor", ofschoon hij voor geen geld van de wereld had kunnen zeggen, wat Thor nu eigenlijk te maken had met Indianen en Hummels.

Van de Kieviten was er geen spoor te ontdekken. En dat verwonderde de Hummels. Maar toen er nu en dan heel in de verte tussen de struiken een schelle kreet opklonk, die van een andere kant van het bos werd beantwoord, wisten de Hummels toch, dat hun „vijanden" eveneens present en vermoedelijk reeds op het krijgspad waren.

Het opperhoofd der Hummels gaf zijn bevelen. De twaalf man sterke bende verspreidde zich in het bos en beantwoordde moedig de „kwie-kwie-"roep der Kieviten met het luide „hoe-hoe" der Hummels.

Takken kraakten, de wind floot nu en dan door de takken van de bomen en hier en daar keek een nieuwsgierige merel neer op de vreemde gedaanten, die zich op zo'n zonderlinge manier door het bos bewogen.

Hoe zou de strijd beginnen en, vooral, hoe zou hij eindigen?

Het was soms zo vreemd stil in 't bos. Het „kwie-kwie" en 't „hoe-hoe" klonk nu eens dichtbij, dan weer van heel ver. Je zou met geen zekerheid hebben kunnen zeggen, waar de Kieviten en waar de Hummels zich precies bevonden. Maar ze waren er, dat stond vast, en ze waren druk bezig elkaar te besluipen en een dreigende aanvalskreet kon ieder ogenblik worden verwacht.

De Hummels luisterden zo goed als ze konden. Han vooral keek scherp uit. Hij voelde, dat het beslissende ogenblik nabij was.

Kijk, kroop daar niet iets onder die dode blaren? Ja, werkelijk, hij zag iets bewegen. Even lag Han op zijn knieën, richtte zich op de toppen van zijn tenen en vingers op, kroop in die houding nog een meter naderbij en toen.... boem, languit vloog hij over de stapel droge blaren en brulde „hoe-hoe" zo hard als hij kon.

Het klauwde en woelde onder hem. „Hoe-hoe-hoe" schreeuwde Han en van alle kanten kwamen er Hummels toegeschoten om hun opperhoofd te helpen.

Maar wat keek Han vreemd op, toen de Hummels in een kring rond hem stonden en hij zich oprichtte. Uit de hoop blaren kwam de kop van een heel jong hertje te voorschijn, dat met een paar treurige, verwijtende ogen naar die vreemd uitgedoste mensen keek.

„Een.... een....ree," stotterde het opperhoofd.

De andere Hummels knikten. De kring werd nauwer, maar de ree deed geen moeite om weg te komen. Toen bukte Han zich, griste de blaren weg en zag, dat het lieve diertje een van zijn achterpootjes had gebroken. Het was waarschijnlijk terechtgekomen in de klem van een stroper, had zich weten los te werken, maar daarbij een van zijn pootjes gebroken.

„Kwie-kwie-kwie," riep Han uit volle borst.

Dat was de krijgsroep der Kieviten en het duurde niet lang, of de Kieviten met Smit aan het hoofd kwamen strijdlustig opdagen. Ze vonden het wel vreemd, dat de Hummels daar allemaal in een kringetje stonden, maar toen ze kwamen aanstormen en de zonderlinge gevangene zagen, kende hun verwondering geen grenzen.

„Dat is een ree," zei Smit.

„Onze ree," zeiden de Hummels.

Maar de Kieviten stonden in een kring rond de Hummels en het leek een ogenblik, of er werkelijk een gevecht ging beginnen, totdat Han de hand opstak.

„Laten we de strijdbijl begraven," zei Han plechtig. „Hier is een dier, dat zijn poot heeft gebroken. Laten we een draagbaar maken en het daarop leggen. Terwijl jullie de baar maken, zal ik die poot spalken. Ik weet er wel iets van. Hier hebben jullie touw, jongens."

Het leek wel, of de ree voelde, dat ze geen kwaad in het schild voerden, want ze bleef rustig liggen, terwijl Han voorzichtig het gebroken pootje spalkte. En toen Hummels en Kieviten met de draagbaar klaar waren, liet ze zich rustig optillen.

„We brengen de ree naar mijn huis," zei Han. „Moeder is verpleegster geweest en zal dat wel verder opknappen. Jongens, ik stel voor, dat de Hummels en Kieviten dit hert als lid zullen opnemen."

„Tja," zei Smit, „alles goed en wel, maar het kan toch niet tegelijk lid zijn van twee stammen? Dat gaat niet."

„Nee," zei Han peinzend. „Maar ik heb nog een voorstel. Waarom zouden wij er eigenlijk twee stammen op nahouden? Laten we er één grote stam van maken. De stam van de Humkie's. Dan is de zaak opgelost. Dan wordt onze strijdkreet „kwie-hoe." Wie heeft daar wat tegen in te brengen?"

Ze keken hem allemaal met verwonderde ogen aan. Zelfs Smit, het opperhoofd der Kieviten, was van de wijs gebracht door de snelheid, waarmee alles zich afspeelde, maar hij stond zijn opperhoofdschap nogal gewillig af en de rest volgde vanzelf.

„Nu voorzichtig optillen en dragen," zei Han, die in alles de leiding nam. „Denken jullie er om dat we een zieke Hum-kie meevoeren?"

En ze dachten erom. Voet voor voet werd de terugtocht aanvaard.

Het was de zonderlingste stoet, die men ooit gezien had en hij had heel wat bekijks, voordat het diertje in Han's woning was beland.

Het werd er zorgvuldig verpleegd en vertroeteld, vooral door de Hum-kie's.

Geen dag ging voorbij, of er kwamen enkele leden van de nieuwe stam kijken, en toen het jonge dier zover hersteld was, dat het vrij kon lopen, kende de vreugde geen grenzen.

Het was helemaal niet bang, at uit de hand en liet zich aaien, maar op Han vooral scheen het bijzonder gesteld.

Dit was dan ook de reden, dat Han met algemene stemmen tot opperhoofd van de nieuwe stam werd gekozen.

„Dank zij die viervoetige Humkie," vertelden de jongens aan ieder die het horen wilde, „hebben we nog nooit zo'n reuzenvacantietijd meegemaakt als nu!"

V. LATTE

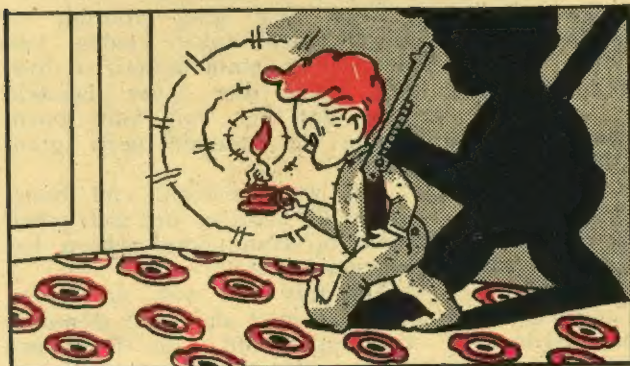
.... dat met een paar treurige, verwijtende ogen naar die vreemd uitgedoste mensen keek.

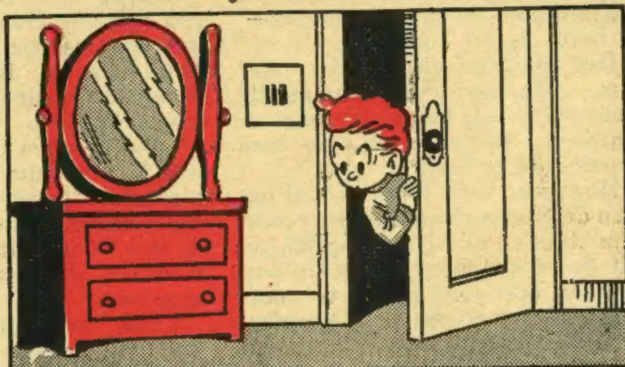
BOB DOLLEMAN

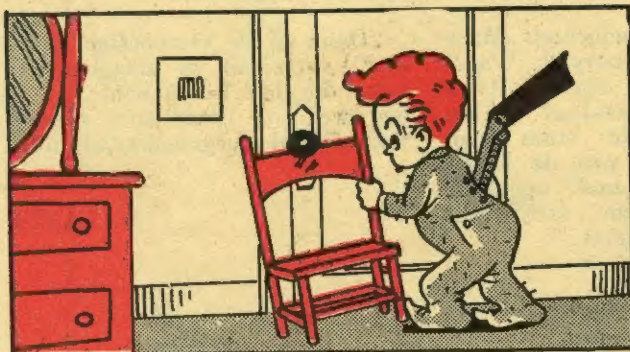
LEEST SPOOKVERHALEN

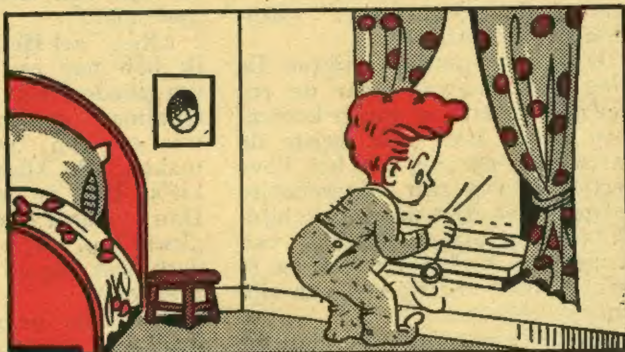
BY S. W. Iger

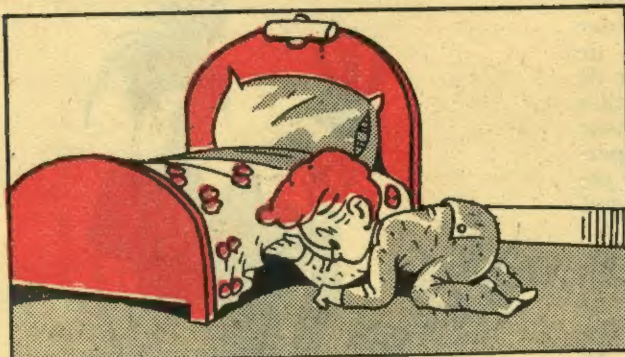

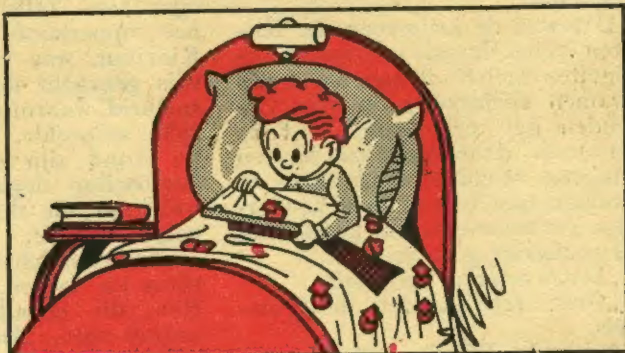

SNEEUWWITJE EN DE ZEVEN DWERGEN

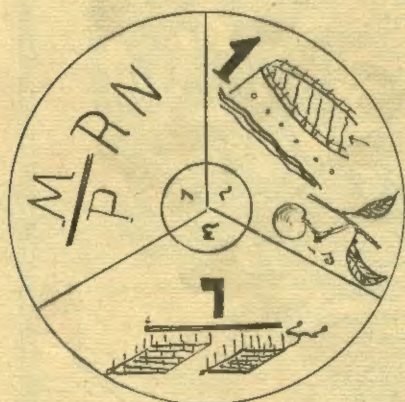

BONT ALLERLEI

Goed en scherp instellen

Wil je in de vacantie goede foto's maken en je hebt erg last van de zon of te fel licht, zodat je 't voorwerp of den persoon, dien je wil fotograferen, niet goed in het kijkglas kunt zien, neem dan het hulsel van een lucifersdoosje en plaats dit met de opening op het kijkglaasje. Je zult verrast zijn hoe duidelijk je dan alles in het glas kunt zien en het zal jullie helpen het toestel zuiver en scherp in te stellen.

Drie-woorden-rebus 37

Het eerste woord slaat op iets dat 'n kind wel eens doet, als het een opdracht krijgt, die hem niet bevalt.

Het tweede is een soort vliegtuig.

Het derde zegt men bv. van schepen, die tijdelijk uit de vaart worden genomen.

Oplossingen vorig nummer

SPOORZOEKERS No. 7

DRIE-WOORDEN-REBUS 36

1. Najaar (Na-j-aar).
2. Register (Re-gi-ster).
3. Verzamelen (ve(e)r-(h)zam-el-en).

Zo'n trosje lijkt me wel wat! Dat zegt Joko en pikt er tezelfder tijd een sappig trosje uit. Wie Joko is? Trek maar eens een lijntje van 1 tot 2 en zo door tot 42 en dan zien jullie hem wel. De deugniet kijkt of z'n baas niet in de buurt is.

GOED EN GOEDKOOP KNUTSELEN

VLIEGENDE BAKJES

Materiaal: 4 lange en vier korte latjes, spandoek en bindgaren.

De lange latjes nemen we in de maat: 1 meter 26, de korte plm. 78 centimeter. Dikte van de lange: plm. 1½ cm., de korte 1 bij 1½.

Houtsoort: spar- linde of witte den.

De stof neemt men 't liefst van fijn katoen; men kan ook batist gebruiken of percaline, een soort katoenbatist.

Het verdient aanbeveling de uiteinden van elke strook flink over elkaar te leggen en stevig te zomen.

Men kan de korte kruislatjes gerust wat te lang zagen, omdat ze dan in gebogen vorm tussen de hoeklatten (A) kunnen worden gespannen en het doek strakker maken. C geeft aan hoe de uiteinden der korte latjes (B) ingezaagd worden. Op de hoeklatten lijmt men nog een paar platte steekjes (D) om inschuiven der latjes tegen te gaan. De kruispunten worden stevig met bindgaren omwikkeld.

De knoop E wordt duidelijk verklaard in H en J.

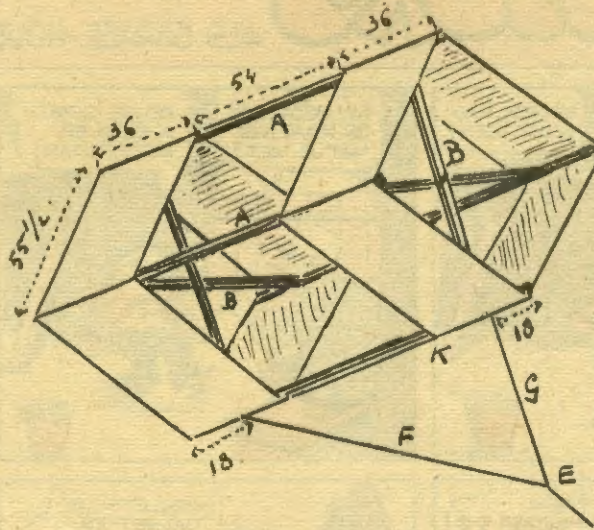
H is een knoop, die toestaat de stukken F en G korter of langer te maken, terwijl knoop J het slippen belet.

Staat er een zeer sterke wind, maak het touw dan liever bij K vast aan de hoeklat.

Zoals jullie zien is dit een vrij groot model, maar het is gemakkelijk uit elkaar te nemen en op te rollen. Het is voldoende de B-latjes te verwijderen.

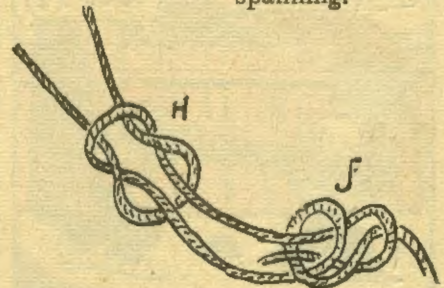
Het is een vliegend bakje dat zeer hoog kan gaan en niet veel hoeft te kosten. Men maakt er ook wel een fototoestel aan vast om luchtopnamen mee te maken. Maar dit is niet zo makkelijk.

Vergeet ook niet de uiteinden van de hoeklatjes met bindgaren te omwikkelen, anders kan het wel eens gebeuren dat ze splijten ten gevolge van de spanning.

DE KLEINE TUINIER

Jantje heeft een eigen tuintje,
Harkje, schopje en wat meer,
En al vroeg reeds, elke morgen,
Tippelt hij er heen en weer.

Hier een plantje, daar een kruidje,
Ginds een bloempje neergezet,
Even wieden, want da's onkruid,
Wat heeft Janneman een pret!

En in 't midden is een vijver,
Met twaalf visjes zwart en rood.
Jantje voert z'op vaste tijden,
Gister was er eentje dood.

Poes komt ook wel ooit eens kijken,
Naar het vijvertje van Jan.
En ze loert van achter 'n struikje
Of ze 'n visje vangen kan.

„Stoute poes," zegt Jan verbolgen,
„Blijf jij van mijn tuintje weg.
Jij hebt zeker van tuinieren
Voor geen cent verstand toch, zeg?"

Jantje kijkt naar 't mooie tuintje,
Alles groeit zo prachtig aan.
't Is zo heerlijk om, genietend,
Tussen bloem en groen te staan.

Plots loopt Jantje snel naar binnen,
Kijk, daar is hij toch al weer
En in 't midden van zijn tuintje
Zet hij Teddybeertje neer.

„Ziezo," zegt hij, „jij mag lekker
In mijn tuintje zitten, Loes;
En je kijkt goed uit je doppen
Naar mijn visjes en.... de poes."

VALLY

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

ALS GARAGE-HOUDER!

20.

